

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||

Lensaeus, Johannes

Antverpiae, 1590

Capvt II. In hac corruptionis seruitute, peccato inobedientiae pœnam congruentem retributam esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46059)

Origen lib. 7.
in Epistol. ad
Romanos.
Ambros lib.
apistol. episto-
las 21. & 22.

Angelos sanctos, quorum ministeria salutis deseruiunt electorum, Origenes atque eum secutus Ambrosius hanc vanitatis seruitutem pertinere docuerint, eorum in literis videre licebit. Cæterum quāto maior erat nobilitas eius naturæ, quæ ratione prædita est, tanto profectò grauius in sui corruptione pondus seruitutis admisit. Quippe creata ad immortalem beatamque vitam, nō sine summo metu, angore & consternatione, idum duræ mortis exspectat. Cuius nisi quoddā esset in homines imperiū, ac nisi sub ea homines acerbam propterea seruitutem paterentur, non sic loqueretur Apostolus vt diceret, Regnauit mors ab Adam vsque ad Moysen, etiam in eos qui non peccauerunt in similitudinē præuaricationis Adæ. Nam his quidem verbis quid aliud quàm mortem introduxit, tyrannico velut dominatu sæuientem in quoslibet, & æquo (vt ille ait) pede pulsantem Regum turres pauperum que tabernas? Non enim parcat illa cuiquam, sed omnes in puluerem cineremque resoluit. Omnibus, ait quidam, obscuras inijcit illa manus. Et rursum:

Quidius.

Ad Linciam de
morte Drusi.

*Tendimus huc omnes; metam properamus ad vnam;
Omnia sub leges mors vocat atra suas.*

Boëtius lib. 2.
de consol. phi-
losoph. met. 7.

Et alius, Mors spernit altam gloriam. Inuoluit humile pariter ac celsum caput, Æquatque summis infimat atque armata in omnes aculeis peccati ad æternā damnationem trāsmittit. Huius triste iugum suos in humeros admisit homo, quando filius Belial esse cœpit: id est, per superbiam imitator eius qui dicitur Belial, siue absq. iugo, quòd de collo suo Dei abiecerit seruitutē.

CAPVT II.

*In hac corruptionis seruitute, peccato inobedientie
pœnam congruentem retributam esse.*

QVIA enim Dei contemptum imperium est, qui hominē creauerat, qui sua illum ornauerat imagine, eoque ipso cæteris animantibus præposuerat, qui

Paradisi

Paradisi præterea in loco amœnissimo collocarat, rerumque illic omnium copiam salutisque præstiterat, qui præceptis nec multis nec magnis aut difficilibus onerauerat; sed vnum dederat de non attingendo quopiam ligno, facillimū obseruatu; quo supra eam creaturam, cui libera seruitus expediret, se esse dominum commonefaceret. Quia reiectum, inquam, illius est suauissimum iugum, si tamen iugum erat, ac non felix potius iucundaque libertas; idcirco mox iusta damnatio consecuta est; & eiusmodi quidem, vt is qui obtemperando futurus fuerat etiam carne spiritualis (qui videlicet nec alimētis egeret, nec dissolui morte posset) non obediendo fieret etiam mente carnalis. & quia supra modū sibi per arrogantiam placuerat, desereretur ab illo, sibi que donaretur: nec, sicut affectabar, in sua esset omni modo potestate, sed à seipso quoque dissentiens, sub illo cui peccando consensit, pro libertate quam concupierat, duram ageret miseramque seruitutem: mortuus spiritu volens, & corpore moriturus inuitus: desertor æternæ vitæ; & æterna, nisi gratia liberaret, morte damnatus. Duplicem enim incurrit lapsu mortem. Prima altera, altera secūda vocatur. Et illa quidem animam nolētem reluctātemque pellit è corpore: hæc inuitam & euadere cupientem, retinet in corpore vinculis sempiternis. Vnde satis apparet, vtramque mortem hoc afferre mali, vt quod nolit anima, vehementerque recuset, id tamen suo de corpore patiat. Itaque in hac corruptionis mortisque iusta seruitute, quid est in pœnam inobediētiæ homini retributum, nisi ipsa inobediētiæ molestia? Etenim quia noluit homo in præcepto Dei, quod facillimè potuit; hinc quoque perspicitur, eum in pœna sua non posse quod velit. Et quis hic enumeret quàm multa quæ non potest velit, dum ei, hoc est, voluntati eius, neque animus ipse, neque caro, animo inferior, obtemperet?

G

Ipsō

Prosper sent.
170. ex c. 3.
lib. 21. de ciuitate Dei.

Ipso namque inuito, & animus plerunque turbatur, & caro dolet ac veterascit & moritur, & quidquid aliud patimur, quod non pateremur inuiti, si voluntati natura omni modo atque ex omnibus partibus obediret. Sic omninò per iustitiam dominantis Dei, cui subditi seruire nolimus, caro nostra quæ subdita nobis fuerat, iam non seruiendo molesta est: quamuis nos, Deo non seruiendo, nobis, non illi, molesti esse potuerimus.

In sent. Pro-
seri, sent. 75.

Corpus carnis nostræ, inquit Augustinus, ornamentum nobis fuit. Peccauimus, & compedes inde accepimus; vt vinculis mortalitatis omnis humanarum actionum cursus præpediretur. O mortalium igitur fragilis & caduca natura! Nisi enim nos Christi fides extollat ad cælum, & æternitas animæ promittatur; cum bestiis &

Ecclesiast. 9.

iuuentis, corporum vna conditio est: Idem occubitus iusto & impio, mundo & immundo, sacrificanti & sacrificare contemnti. Ob hoc, opinor, demonstrato

Ioannis 11.

sibi Lazari monumento, lacrymatus est Christus: tantam videlicet generis humani deiectionem, exilius honoris culmine, pressius considerans.

CAPVT III.

Quanto errore à nonnullis existimatum sit, hanc corruptionis & mortis seruitutem, hominibus, vt bestiis, esse naturalem.

NE c defuere tamen, qui hanc corruptionis lugendam seruitutem, nobis, vt brutis animantibus, esse naturalem affirmarent. Error tolerabilis, si esset à philosopho quopiam gentili profectus, qui primam conditi hominis dignitatē, & ruinam eiusdem ignoraret: nunc verò Pelagianorum, sub nomine Christiano, detestanda hæresis fuit: qua id creditum est, naturam esse hominis instituti, quod diuinis ex literis constat pœnam esse damnati. Quin gentiles ipsi philosophi, tam hoc naturæ hominum sine dubio nobilissimæ non conuenire viderunt, vt ex iis quidam non dubita-

runt